

Пам'ять, що завжди з нами

Виповнюється п'ять років, як не стало нашого товариша Якова ЖДАНЮКА

ЯКЩО ти знав людину і ставився до неї з повагою, -- таку людину важко згадувати в минулому часі. До таких незабутніх відношу й нашого колегу, свого попередника на редакторському посту Якова Жданюка. Уже п'ять років Якова Івановича немає з нами. Суворона смерть рвучко і невблаганно позбавила колектив його посмішки, його жарту, його незмінного життєвого оптимізму.

Пригадую, як, іще хлопчиком, уперше завітав у редакцію районки. З тих пір і вселився у мою пам'ять світлий образ Якова Івановича. Літа, мов сходинок, вели його зигзагами журналістської долі. Кореспондент, радіожурналіст, завідділом партжиття, заступник редактора, редактор... Перебираючи на себе все більше і більше обов'язків, він, як людина, не мінявся. І в ділі, і в слові залишався однаковим: добродушним і вимогливим водночас.

Досі не забулося, як, завітавши під час студентських канікул у редакцію, спільно з Яковом Івановичем творили жнивний репортаж. Скільки відтоді писано-переписано, а те творіння, вміло заверстане у сторінку відповідальним секретарем редакції Євою

Кузьмівною Хуткою, досі зіграє душу. Бо ж то --

співтворчість. Досвідчений майстер і "необстріляний" початківець явили один одному своє вміння, навзаєм відчували можливість і близькість душ.

Уже призвичаївшись до роботи в редакції, не раз пересвідчувався, як цей жартильник, веселун і добряк ставав непоступливим, наполегливим і навіть самовідданим, коли йшлося про чинись байдужість чи легковажність. Його добре серце

спалахувало гнівом. Тож не дивно, що за всіх обставин

(а життя мінялось, як у калейдоскопі!) Яків Іванович не "ревізував" свого світогляду і не зраджував переконань.

В одному лиш був він скритним: коли йшлося про власні проблеми. Мало на що нарікав. Не вмів жалітись на негаразди. І лиш зрідка, до того ж в "обгорточці" чергового жарту міг побідкатися про своє здоров'я. Ніхто не думав, що те бідкання -- всерйоз. А воно -- було. Й обернулося смутком непоправ-

ної і передчасної втрати.

І досі нам не вистачає його працьовитості, простоти, вміння посміхнутись над труднощами і хоч тим поліпшити настрої. Світ, у який він відійшов, кажуть, -- найкращий з-поміж світів. Але без нього стало самотніше в колективі, важче стало протистояти всіляким негараздам. Мабуть, так і буває, коли згасає щире, добре і світле людське життя...

Олексій ГОРОДНИЙ.